

Коваленко Н. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Омельченко Г. В., асистент

УКЛАДЕННЯ ШЛЮБУ В МІЖНАРОДНОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ

Інститут шлюбу у міжнародному приватному праві привертає до себе найбільшу увагу, зважаючи на кількість шлюбів, які реєструються з іноземцями. Законодавство різних країн має свої концепції шлюбу. Шлюб розглядається зарубіжною доктриною, насамперед, як договір між чоловіком і жінкою, що укладається у встановленому законом порядку, підкоряється певним вимогам дійсності, має на меті об'єднання чоловіка та дружини в одну сім'ю для спільного життя та взаємного надання підтримки й допомоги. Існують й інші концепції шлюбу (шлюб-статус, шлюб-партнерство), які оспорюють договірну природу шлюбних відносин [1, с. 205].

Зокрема, концепція шлюбу-договору в зарубіжних країнах заснована на низці вимог, які висуваються до порядку укладення шлюбу. Відповідно до ст. 55 Закону України «Про міжнародне приватне право» право на шлюб визначається особистим законом кожної з осіб, які подали заяву про укладення шлюбу. У разі укладення шлюбу в Україні застосовуються вимоги Сімейного кодексу України щодо підстав недійсності шлюбу.

Відповідно до ст. 23 СК України, право на шлюб мають особи, які досягли шлюбного віку. За заявою особи, яка досягла чотирнадцяти років, за рішенням суду їй може бути надано право на шлюб, якщо буде встановлено, що це відповідає її інтересам. Законодавче визначення шлюбного віку в більшості європейських країн встановлюється в 18 років (зокрема, РФ, Грузія, Казахстан, Латвія, Болгарія, Польща, ФРН, Італія), зниження шлюбного віку (або надання права на шлюб) встановлюється, переважно, за умови досягнення особою 16 років (зокрема, РФ, Грузія, Казахстан, Болгарія), в деяких країнах зниження шлюбного віку можливе тільки стосовно жінок, або однієї з осіб, які бажають вступити в шлюб (в Польщі тільки жінці, яка не досягла повноліття, судом може бути дозволено вступити в шлюб з 16 років, у Латвії, ФРН – якщо заявнику виповнилося 16 років, а його обранець є повнолітнім), в Італії – зниження шлюбного віку не більш ніж до 17 років.

Чинне сімейне законодавство України, колишніх країн Радянського Союзу не визнає шлюбів, партнерських союзів, які укладаються між особами однієї статі [2].

Відповідно до ст. 56 Закону України «Про міжнародне приватне

право», форма і порядок укладення шлюбу в Україні між громадянином України та іноземцем або особою без громадянства, а також між іноземцями або особами без громадянства визначаються правом України [4].

Література

1. Васильєв С. В. Цивільний процес: навч. посіб. / С. В. Васильєв. – Х.: Одиссей, 2008. – 480 с.
2. Міжнародне приватне право: у 3-х т. Т. 2. Особлива частина: підручник. – М.: Изд-во БЕК, 2009. – 335 с.
3. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
4. Про міжнародне приватне право: Закон України від 23 червня 2005 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 32. – Ст. 422.

УДК 347.237

Козацька Ю. О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Оніщенко О. В., к.ю.н., доцент

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ ЖИТЛА В УКРАЇНІ

Аналіз чинного законодавства дає змогу дійти до висновку, що житло є самостійним, окремим різновидом нерухомого майна та об'єктів цивільних прав. Проте, специфіка такого різновиду не знайшла повного відображення при встановленні особливостей його правового режиму.

Житло, відповідно до ст. 3 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обмежень», може бути визначене як самостійний об'єкт цивільного обороту в якості неподільної речі за умови що право власності на нього вже зареєстровано.

Правовий режим визначає цивільно-правові межі та умови використання об'єкта. Він є умовним терміном, що означає не властивості речі, а те, якою повинна бути поведінка людей щодо речі, він є підставою для визначення обсягу і змісту прав та обов'язків учасників цивільних відносин [8, с. 180].

Правовий режим об'єктів нерухомості в цивільному обігу має важливе значення в контексті захисту прав та охоронюваних інтересів власників. Порушення прав власників можливе внаслідок вчинення правочинів, предметом яких є нерухомість. Законодавством встановлений порядок і форма переходу прав власності на об'єкт нерухомості, а в основі переходу лежить волевиявлення власника [5, с. 101].

Правовими нормами встановлюються такі засоби регулювання